

Сільський ярмарок у Касл-Ноллі, 1965 рік

— У твоєму майбутньому я бачу сухі кістки, — мадам Півонія Лейн із похмурим виглядом виголошує перший рядок пророцтва, яке визначить усе подальше життя Френсис Адамс.

Френсис мовчить, її очі прикуті до жінки, яка стоїть перед нею, хоча дві її подружки хихочуть із дешевої театральності дійства. Від кричущо-яскравих, обшитих бісером завіс, що прикрашають намет, і аж до вульгарного шовкового тюрбана Півонії Лейн — усе тут відгонить дешевим кітчем у голлівудському стилі. Самій Півонії Лейн щонайбільше двадцять, хоча вона й додає хрипоті в голос, намагаючись здаватися старшою. Проте це їй не дуже вдається. Усе так безглуздо, що дівчата не мали б сприймати її всерйоз, власне, вони й не сприймають. За винятком Френсис.

Вона вбирає кожне слово так, ніби це Євангеліє. І з кожним новим рядком пророцтва обличчя її стає дедалі напруженішим. Немов гаряча вода, що підходить до точки кипіння, вона вже парує, але ще не готова перелитися через вінця.

Коли дівчата виходять із темряви ворожчиного намету, Френсис навіть не моргає від яскравого серпневого сонця. Її довге розпущене волосся відливає червоно-

золотистим. Хлопець, який продає карамелізовані яблука, проводжає її довгим поглядом, але вона його навіть не помічає. Вона взагалі мало що помічає після лихого пророцтва, яке їй щойно виголосили.

Емілі бере Френсис під ліву руку, Роуз — під праву, і троє дівчат виступають рядком, немов три ромашки. Вони блукають між ятками, де торгують антикваріатом й усілякими дрібничками. Вони вернуть носа від м'ясника, який продає ковбаси, однак зупиняються, щоб подивитися на срібні прикраси, розігріті під гарячим сонячним промінням. Це просто маленька хитрість, щоб перемкнути увагу Френсис на щось інше, а втім, Емілі купує тоненький ланцюжок із кулончиком-пташкою. Це добрий знак, пояснює вона, адже її прізвище Сперров, тобто Горобець.

Роуз же підходить до проблеми прямо в лоб.

— Френсис, ти маєш такий вигляд, ніби смерть уже прийшла по тебе, — зауважує вона й штурхає Френсис ліктем, намагаючись хоч трохи повернути її до життя, але обличчя Френсис тільки стає ще похмурішим. — Це в будь-якому разі нісенітниця, розумієш? Ніхто не може бачити майбутнього.

Емілі перев'язує своє довге світле волосся стрічкою, а потім застібає на шиї ланцюжок із птахом. Він сяє на сонці — і це лише крихітне відлуння блиску ножових лез, які лежать на мисливській розкладці позаду них. Емілі бачить, як Френсис із жахом витріщається на кулончик.

— Що таке? — запитує Емілі. Її голос невинний, але вираз обличчя — ні.

— Птах, — каже Френсис, і її очі звужуються. — Ворожка сказала: «Птах тебе зрадить».

— Тоді я знаю ідеальний спосіб, як цьому зарадити! — вигукує Емілі. Вона кидається в натовп і повертається за кілька хвилин. На її долоні виблискують ще два срібні ланцюжки з пташками. — Це для тебе й для Роуз, — пояснює, посміхаючись. — Так ти ніколи не знатимеш, яка пташка тебе зрадить. Ти навіть можеш зрадити сама себе, — вона сміється, і це нестримний, відвертий сміх, такий, як і сама Емілі.

Френсис розпачливо дивиться на Роуз, шукаючи розуміння, але Роуз теж регоче:

— Слухай, я вважаю, що це справді гарна ідея. Візьми свою долю у власні руки! — Роуз демонстративно застібає на шиї свій ланцюжок.

Френсис вагається й урешті-решт кладе кулончик у кишеню спідниці.

— Я над цим подумаю.

— Давай веселіше, Френсис, — підбадьорює її Емілі. — Якщо ти й далі так дутимешся, я буду змушена вбити тебе сама. — У куточках очей Емілі збираються дрібні складочки, наче десь у глибині в неї клекоче ще один сміх, і вона знову бере своїх подружок попідруки.

— А ви обидві можете нарешті зрозуміти, наскільки це було моторошно? — Френсис звільняється від них і зупиняється. Вона витирає спітнілі долоні об бавовняну спідницю, а потім схрещує руки. З кишені спідниці визирає прямокутник її мініатюрного блокнотика, а на пальцях видно чорнильні плями від того, що вона гарячково записувала кожне слово, промовлене ворожкою.

Роуз двома великими кроками долає відстань між ними й обіймає її за плечі. Вона так близько, що її коротке чорне каре лоскоче щоку Френсис.

— Я гадаю, що та жінка просто глузувала з тебе.

— Але ж *убивство*, Роуз! Я не можу цього ігнорувати! Емілі заковчує очі.

— Ой, ну направду, Френсис! Забудь. Усе. Це.

Вона вимовляє кожне слово так, наче відкушує шматочок хрусткого яблука. Оскільки Роуз скидається на Білосніжку, а волосся Емілі відливає золотом, Френсис раптом відчуває, що всі вони — персонажі казки. А в казках, якщо відьма віщує тобі твою долю, ти мусиш її слухати.

Емілі та Роуз знову беруть Френсис попідруч, і вони далі прогулюються ярмарком, але атмосфера тут уже спокійніша, так, наче хтось набив цей день ватою. Сонце все ще припікає, і ель досі ллється з бочок у принагідно напнутих наметах. Повітря липке від підгорілої карамелі й слабкого запаху диму, а кроки Френсис обважнілі й зосереджені. Ледь чутно вона вкотре повторює своє пророцтво, аж поки те не закарбовується в її пам'яті намертво.

У твоєму майбутньому я бачу сухі кістки. Твоя повільна загибель — справа невідворотна, і почнеться вона в один недалекий уже день, коли ти візьмеш королеву в долоню своєї руки. Стережися птаха, бо він тебе зрадить. Знаків долі не зітреш, хоч скільки три, шляху назад немає. Усі знаки вказують на те, що тебе вб'ють. Та дочки — це твій ключ до правосуддя, твоя справа — знайти ту одну, яку треба, і тримати її біля себе.

Це таке нісенітне передбачення, що вона мала б просто розсміятися. Проте ці слова заронили зернятко

у свідомості Френсис, і маленькі, але отруйні корінці вже проростають усередині неї.

Троє дівчат використовують вихідний сповна, і незабаром їхній сміх звучить уже не так силувано. Жарти, плітки та всі ті дрібнички, що прикрашають їхню дружбу, знову запущені в гру. У шістнадцять років підйоми й падіння настрою такі ж природні, як і дихання, а ці три дівчини дихали глибше, ніж більшість.

Однак якщо їм із чимось не пощастило, то це із цифрою три. Тому що за рік вони більше не будуть трьома подругами. Одна з дівчат зникне, і це буде не Френсис Адамс.

Місцевий слідчий відкриє справу й покладе єдиний речовий доказ до пластикового пакетика, пришпиленого до рапорту про зникнення особи, набагато коротшого, ніж він мав би бути. Це маленький срібний ланцюжок, до якого причеплено крихітну пташку.

Розділ 1

Це один із тих задушливих літніх вечорів, коли повітря здається таким густим, що в ньому можна плавати. Коли я піднімаюсь на поверхню після поїздки лінією метро «Пікаділлі», то навіть затхлість станції «Ерлз-Корт» здається ковтком свіжого повітря. Подолавши три сходи прольоти й досягнувши рівня вулиці, я геть захекалася й нишпорю в рюкзаку в пошуках пляшки з водою. Усе, що я знаходжу, — це термос, наповнений несвіжою, ще ранковою кавою.

Елегантні чоловіки в костюмах пропливають повз мене, мов міські олені, поки я хлещу своє пійло. Воно таке ж огидне, як я і очікувала, але мені необхідний кофеїн. Мій телефон гуде, я витягаю його з кишені й, переборюючи бажання спершу перевірити електронну пошту, відповідаю на виклик, що блимає на екрані.

— Дженні, — я дозволила собі не приховувати своєї виснаженості, тож вона звучить у моєму голосі, — дякую тобі, скажи, що ти вже їдеш. Я не можу знову боротися з маминим підвалом без твоєї допомоги. Минулого тижня, коли я його прибирала, там були павуки. Величезні павуки.

— А я вже тут, — відповідає вона. — Але, Енні, я чекатиму на ганку, поки ти не приїдеш, бо мені не хочеться, щоб твоя мама тягала мене по всьому будинку й розповідала, які стіни вона збирається знести.

— Правильне рішення. До речі, я не думаю, що вона має право валити стіни в цьому домі, ми ж навіть не його власники.

— Це досить вагомий аргумент. Гадаю, вона зараз перебуває в стані дизайнерського буйства, тим більше, що вже на носі її персональна виставка в «Тейті»¹.

Я трохи поморщилася. Моя мама — художниця, до того ж досить відома й успішна. Принаймні була такою, доки інтерес до її робіт не вичерпався. На жаль, цей кар'єрний спад збігся з утратою статків, нажитих раніше, тож більшу частину мого життя ми ходили по тонкій грані між сквотерством і ощадливістю, адже це і по-богемному, і по-мистецьки.

— Сподіваймося, що мамине дизайнерське буйство відволіче мене від нескінченного перевіряння порожньої вхідної пошти. Тому я і погоджуюся робити майже все, що вона від мене хоче. У мене в рюкзаку повно зразків фарб і купа притлумлених фрустрацій. Я готова взятися за цей підвал. За винятком павуків — на них написано, що вони твої.

— Ого, моя власна павуча армія, — туркоче Дженні. — Це саме те, про що я завжди мріяла! — вона робить коротку паузу, ніби ретельно обмірковує свої наступні слова: — А чому тебе непокоїть твоя порожня поштова скринька? Ти знову розіслала тексти?

Дженні була моєю найкращою подругою з наших дев'яти років. Минулого місяця мене скоротили з низькооплачуваної посади в офісі, й вона стала ідеальним

¹ «Тейт» — мережа художніх галерей у Великій Британії. Галерея «Тейт», зокрема, розташована й в Лондоні. — *Тут і далі примітки перекладача, якщо не зазначено інше.*